

БАРОН МЮНХАУЗЕН, ПЛЕНЕН ОТ ТУРЦИТЕ

Макар че бях храбър човек и моят кон беше бързоног, пъргав и силен, през време на турската война много работи не вървяха тъй, както бих желал да вървят, дори попаднах в плен и нещо по-лошо – турците имаха обичай да продават своите пленници. Продадоха и мене. Поставен в твърде унижително положение, бях принуден да изпълнявам задължения, по-скоро чудни, отколкото трудни, и не толкова неприятни, колкото бяха досадни. Заповядаха ми всяка сутрин да изкарвам на полето султанските пчели, а вечер да ги прибирам в пчелина. Веднъж аз забелязах, че една пчела се е отлъчила от рояка. Върнах се да я диря и открих, че са я нападнали две мечки. Мечките се мъчеха да разкъсат пчелата на късчета, за да излапат меда ѝ. Нямах никакво оръжие. Носех само една сребърна брадвичка, каквато носеше всеки градинар и всеки султански работник. Налетях срещу зверовете с надежда да ги изплаша. Хвърлих брадвичката. Наистина сполучих да освободя бедната пчела, но надхвърлих целта: брадвичката полетя нагоре и се вдигна толкова високо, че отиде, та се не видя, и най-сетне падна на месечината. Бре, как да си я взема от там? Откъде да намеря стълба, която да стигне до месечината?

Тогава си спомних, че турският боб расте много бързо и достига необикновена височина. Без да се мая, посадих това растение, което наистина порасна

до самото небе и бързо обви мустаците си около единия рог на месечината. Олекна ми на сърцето. Почнах да се катеря към небесното светило и благополучно стигнах до горе. Но дойде друга беда: не можех да намеря сребърната си брадвичка, защото всичко наоколо светеше като сребро. Най-сетне я намерих в една купчинка слама.

Почнах да мисля за връщане. Нова злополука! Слънчевата жега така беше изгорила мустаците на моя боб, че вече не смеех да се върна по същия път, защото щях да си строша главата. Какво да сторя? Тогава повиках неволята и тя ме научи какво да правя. Усуках от сламата една връвчица, дълга колкото беше възможно. Привързах я за единия рог на месечината и почнах да се спускам надолу по пътя. С дясната си ръка здраво стисках връвчицата, а с лявата брадвичката. След като се спуснах до долния край на връвчицата, аз отсякох горния ѝ край и го вързах за долния. Това нещо повторих много пъти и след някое и друго време се спуснах толкова ниско, че почнах да виждам султанския дворец в околностите на града.

Бях вече на два километра от земята, в облаците, когато изведнъж връвчицата се скъса, аз стремително полетях надолу и изгубих съзнание. От голямата височина и сила на падането моето тяло беше изровило в земята яма, най-малко девет метра дълбока. Неволята и тука ми помогна. Със своите четиресетгодишни нокти издълбах нещо като стълба по стените на ямата и излязох на Божия свят. На какво приличах, няма да ви разказвам.

Пътуването до Луната увисна като обица на ухото ми и аз измислих по-добро средство, за да се избавя от мечките, които тревожеха моите пчели. Намазах с мед стърчишката на султанската каруца и се потулих наблизо. Една грамадна мечка, привлечена от миризмата на меда, наближи до клопката и така лакомо захвана да ближе стърчишката, че най-сетне налапа дървото и го намърда през устата навътре в корема си. Когато стърчишката съвсем прониза мечката, аз се затекох, забих в предната дупка една желязна клечка и по такъв начин отрязах пътя на лакомия звяр за отстъпление. В това положение оставих мечката цяла нощ. Сутринта по време на своята ранна разходка султанът мина и като видя каква шега съм изиграл на мечката, прихна да се смее и се смя, докато сълзи потекоха от очите му.

Наскоро русите ключиха мир с турците. Заедно с другите пленници аз бях изпратен в Петербург и там си дадох оставката.

Нея година по цяла Европа владееше такъв студ, че дори самото слънце, изглежда, се беше простудило и хванало хрема. От зимата са останали следи до ден-днешен. Аз си изпатих много на връщане в родината си. Много повече, отколкото при първото ми ходене в Русия.

Моят литовски кон остана в Турция и затуй бях принуден да пътувам с пощенска кола. Веднъж пътувахме през едно опасно място, оградено с високи плетища. Заповядах на пощальона да тръби със своя рог,

за да не се сблъскаме с някоя насрещна кола. Момчето ме послуша и силно наду рога. Но всичкият му труд отиде на вятъра – рогът не издаде нито звук. Това беше не само необяснимо, но и печално, защото скоро ние видяхме, че се задава една каруца, широка, широка, заела целия път.

Аз веднага слязох и най-напред разпрегнах конете на нашата кола. Сетне взех на гърба си четирите колела заедно със сандъка на колата и подскочих с целия товар през плетищата – най-малко петнайсет метра високи. Намерих се на полето. Товарът беше тежичък и моят скок беше доста труден.

С втория скок пренесох пътниците през чуждата кола зад нея.

Като свърших тази работа, се върнах за конете. Взех под мишница двата коня наведнъж и ги пренесох по същия начин през нашата кола. Впрегнахме ги отново и без всякакви приключения стигнахме до пощенската станция.

Забравих да кажа, че единият от моите коне, помладият и по-див, насмалко щеше да докара голямо нещастие. Тъкмо когато втори път прескачах оградите с конете в ръце, това диво животно почна яростно да рита и ме обърка съвсем. Но аз бързо съобразих и отнех на коня възможността да рита и хвърля къч, като наврях задните му крака в джобовете на палтото си.

Като стигнахме къщи, пощальонът закачи своя рог на един гвоздей над камината и седнахме да ядем.

Но какво стана?

„Тара... тара... тара... тара... Ту... ту... ту!“ – от само себе си почна да свири рогът.

Ние се спогледахме смаяни един друг и се питахме какво значи това. Но разбрахме, че звуците са замръзнали в рога и когато се затоплиха и размръзнаха, почнаха ясно и звучно да излизат навън, за голяма радост на пощальона.

Близо половин час този занимателен инструмент продължаваше да свири отлично от само себе си, без никаква странична помощ и надуване.

И ние чухме марша „Без любов“. След него – „Когато бях овчарче“, по-нататък – „Снощи вечер тук беше братовчедът Мишо“ и много още народни песни, между които и „Сега всички си почиват в гората“.

Това приключение беше последното в моите руски пътувания.

Някои пътешественици, като разказват за своите приключения, говорят често пъти за неща, които не са се случили. Няма нищо чудно, че такива истории изглеждат невероятни. Но ако вие почнете да се съмнявате в това, което аз разказвам, вашето недоверие ще ме огорчи до краен предел. И аз надали ще се съглася да разказвам пред такива недоверчиви слушатели за моите морски приключения, които бяха още по-необикновени, макар че и в тях няма нищо измислено.